

1973-1

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Henning Christiansen

FAKTA

Dokumenttype:
Manuskript

Sprog:
Dansk

Omtalte personer:
Jakob Christensen

Arkivplacering:
HC arkiv Møn/HC breve 12

DOKUMENTINDHOLD

Beskrivelse af genren "Concertorama" (biograf + musik)

TRANSSKRIFTION

BIOCONCERTFORM - MUSIK/FILM - nysammenhænge.

Er det ikke sådan at vi komponister nu søger med lys og lygte efter de rigtige former, hvorunder vi kan møde vort publikum. Et er musikkens indhold, dens mål og sigte, et andet er den ramme hvori musikken placeres - er det muligt at finde den rigtige ramme?

Af muligheder har vi idag bånd, grammophonplader, filmmusik, koncert, kammerkoncert, radio, fjernsyn, teater. Indirekte og direkte mødeformer. Jeg vil nødtigt tage den ene form og slå den anden i hovedet med - langt hellere så jeg at de fandt sammen.

Den direkte form kræver at vi er sammen når det foregår, den indirekte når os også i enrum.

Vi er altså blevet beriget med nogle nye mødeformer. I lang tid var det sådan, at de indirekte former på grund af deres lettere tilgængelighed mr og mer overskyggede de hæderkronede gamle direkte former. Mange mente at det var derfor vi fik koncertkrise, biografkrise, teaterkrise. Nu er der en hel del der mener, at miseren simpelthen skyldes at der er få der har tid tilovers til overhovedet at møde op til de forskellige arrangementer p. gr. af det stærkt oppiskede produktionstempo vestkulturen har tvunget os ind i. Mens vi arbejder for en omformning af vort politiske liv, må vi ikke forsømme at opsøge nye meddelelsesrammer.

Jeg skal her pege på en form, som forekommer mig at kunne få de fornødne folkelige bredde. Indenfor de sidste 50 år er det vel nok biografen, der har haft den største tilstrømning. Den ene film efter den anden er gået for fulde huse - man må iøvrigt erindre sig at Danmark i filmens unge dage var det land der producerede flest film, her var et frugtbart filmmilieu. Nu er den guldalder til ende og den lille TV-kukasse får skyld for tilbagegangen. TV har demokratiseret filmudbudet, jeg ved da godt at demokratiet censurerer og at telefonstorme kan slå revner i den gode vilje, når en eller anden, for mange, mærkværdig film forevises, eller en eller anden personytring falder uden for TV-rammen. TV kan ophidse os gevaldigt, ofte er vi ofre for fiktionen. Vort engagement løber ud i sandet, der er ingen krop i det, vi må tale med naboen for i det mindste at få en smule liv i det som sker for vore øjne i TV-fiktionsspillet. TV kan ikke give os den levende kropsnære oplevelse, der mangler den levende optræden. Den direkte oplevelse kan biograffilmen heller ikke give os, men i biografen samles vi, og her skulle

det være muligt at nå et gensidigt frugtbart samspil mellem film, musik, bånd, tekst, diskussion og samvær, hvis man finder ud af at gribe det rigtigt an.

Der er flere fordels ved den løsning. Vor det første: En films længde kan svare nøjagtig til dens indhold. For det andet: Filmen kan kommenteres up to date ved kabaretagtige indslag - den kan aktualiseres. Koncerten, musikken, kan skabe et

[s. 2]

2

andet rum omkring sig, filmens milieu forandrer rummet, der kan musiceres før, efter eller samtidig med. For det fjerde, så kan en sådan koncertfilmforestilling let opbygges således at der kun behøves få musikere for at gøre programmet meningsfyldt og afvekslende. Det betyder at en sådan film-koncert-kabaret let kan rejse over hele landet og leve op til forestillingerne om et decentraliseret kulturelt liv.

Jeg er selv af den opfattelse at de store spillefilmsdage er talte og lader mig ikke dupere af enkelte succeser. Jeg tror man bør tænke sig meget om før staten sætter penge i 1,2 millioner-film. Derfor er det mig magtpåliggende at påpege at den største nyskabelse indenfor filmfremstillingen, igen er det dansk film der fører an, er arbejdet i film-workshoppen, hvor det på temmelig demokratisk vis, dog økonomisk afgrænset, er muligt for alle, også komponister, at producere 8 mm film. Komponisten har altså her muligheden for at skabe den for ham koncertegnede film. Film og musik har rytmeproblemer fælles og set som et fænomen der bevæger sig i tid, er musikaliteten af væsentlig betydning for resultatet.

Det ville være godt om musik-workshoppen og alternativmusik gik igang med arbejdet.

CONCERTORAMA er navnet, det lyder flot.

Henning Christiansen

P.S. Jacob Christensens opsætning af "Jens Langkniv" i Herning, var en velgennemtænkt attack fra teatrets side på at bringe kunstarterne sammen. Blot denne indvending; Den var ikke handy nok - lader sig vanskeligt transportere - den er stort set stationær.

BIOCONCERTFORM - MUSIK/FILM - nysammenhænge.

Er det ikke sådan at vi komponister nu søger med lys og lygte efter de rigtige former, hvorunder vi kan møde vort publikum. Et er musikens indhold, dens mål og sigte, et andet er den ramme hvori musikken placeres - er det muligt at finde den rigtige ramme?

Af muligheder har vi idag bånd, grammofoonplader, filmmusik, koncert, kammerkoncert, radio, fjernsyn, teater. Indirekte og direkte mødeformer. Jeg vil måske tage den ene form og slå den anden i hovedet med - langt hellere så jeg at de fandt sammen.

Den direkte form kræver at vi er sammen når det foregår, den indirekte når os også i enrum.

Vi er altså blevet beriget med nogle nye mødeformer. I lang tid var det sådan, at de indirekte former på grund af deres lettere tilgængelighed mer og mer overskyggede de hæderkronede gamle direkte former. Mange mente at det var derfor vi fik koncertkrise, biografkrise, teaterkrise. Nu er der en hel del der mener, at miseren simpelthen skyldes at det er få der har tid tilovers til overhovedet at møde op til de forskellige arrangementer p. gr. af det stærkt oppiskede produktions tempo vestkulturen har tvunget os ind i. Mens vi arbejder for en omformning af vort politiske liv, må vi ikke forsvømme at opspøge nye meddelelsesrammer.

Jeg skal her pege på en form, som forekommer mig at kunne få den fornødne folkelige bredde. Indenfor de sidste 50 år er det vel nok biografen, der har haft den største tilstrømning. Den ene film efter den anden er gået for fulde huse - man må isvrigt errindre sig at Danmark i filmens unge dage var det land der producerede flest film, her var et frugtbart filmmilieu. Nu er den guldalder til ende og den lille TV-kukasse får skyld for tilbagegangen. TV har demokratiseret filmudbudet, jeg ved da godt at demokratiet censurerer og at telefonstormen kan slå revner i den gode vilje, når en eller anden, for mange, mærkverdig film forevises, eller en eller anden personytring falder uden for TV-rammen. TV kan ophidse os gevaldigt, ofte er vi ofre for fiktionen. Vort engagement løber ud i sandet, der er ingen krop i det, vi må tale med naboen for i det mindste at få en smule liv i det som sker for vore øjne i TV-fiktionsspillet. ~~III~~ TV kan ikke give os den levende kropsmære oplevelse, der mangler den levende optreden. Den direkte oplevelse kan biograffilmen heller ikke give os, men ~~xxxxxxxxxx~~ i biografen ~~xxxxx~~ samles vi, og her skulle det være muligt at nå et gensidigt frugtbart samspil mellem film, musik, bånd, tekst, diskussion og samvær, hvis man ~~fxxxxxxxxx~~ finder ud af at gribe det rigtigt an.

Der er flere fordele ved den løsning. For det første: En films længde kan svare nøjagtigt til dens indhold. For det andet: Filmen kan kommenteres op to date ved kabaretagtige indslag - den kan aktualiseres. Koncerten, musikken kan skabe et

andet rum omkring sig, filmens milieu forandrer rummet, der kan musiceres før, efter eller samtidig med. For det fjerde, så kan en sådan koncertfilmforestilling let opbygges således at der kun behøves få musikere for at gøre programmet meningsfyldt og ~~småsmå~~ afvekslende. Det betyder at en sådan filmkoncert-kabaret let kan rejse over hele landet og leve op til forestillingerne om et decentraliseret kulturelt liv.

Jeg er selv af den opfattelse at de store spillefilmsdage er talte og lader mig ikke dupere af enkelte succeser. Jeg tror man må tænke sig meget om før staten sætter penge i 1,2 millioner-film. Derfor er det mig magtpåliggende at påpege at den største nyskabelse indenfor filmforestillingen, igen er det danske film der fører an, er arbejdet i film-workshopen, hvor det på temmelig demokratisk vis, dog økonomisk afgrænset, er muligt for alle, også komponister, at producere 8 mm film. Komponisten har altså her muligheden for at skabe den for ham koncertegnede film. Film og musik har rytneproblemer fælles og set som et fænomen der bevæger sig i tid, er musikaliteten ~~en~~ af væsentlig betydning for resultatet.

Det ville være godt om musik-workshopen og alternativmusik gik igang med arbejdet.

CONCERTORAMA er navnet, det lyder flot.

Hennig Christiansen

P.S. Jacob Christensen's opsætning af "Jens Langkniv" i Herning, var en velgennemtænkt attack fra teatrets side på at bringe kunstarterne sammen. Blot denne indvending; Den var ikke handy nok - lader sig vanskeligt transportere - den er stort set stationær.